

De claim

deel 2.

Verraden vaders

Voor kinderen die misbruikt zijn in een
echtscheidingsproces en hun vader is afgenomen.

De claim

Mr drs GM van Duin

Voor kinderen die het slachtoffer zijn van deze vorm van geestelijke mishandeling.

Schrijver: mr drs GM van Duin

www.juristnet.nl

Coverontwerp:

ISBN:

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© mr drs GM van Duin www.juristnet.nl

Lieve jongens, Lieve Robbert en Lennart,
 Ik schrijf jullie een open Kerstbrief, in de hoop dat er iemand is die deze brief aan jullie wil geven of nog beter: aan jullie wil voorlezen opdat jullie weten dat pappa er ook nog voor jullie is en dat pappa van jullie houdt. Deze open brief is de enigste manier.

Lieve jongens, jullie moeder en jullie oma waar jullie nu bij inwonen geven de presentjes, brieven en kaarten die ik jullie stuur niet aan jullie door. Jullie moeder en oma hebben liever dat ik jullie, hoewel jullie mij eigen kinderen zijn, dat ik jullie afschrijf en mij van jullie afkeer.

Jullie moeder doet daarvoor allerlei poging, ook bij de rechtbank, en doet zelfs niet mee als er door de rechtbank een start voor een omgangsregeling is gevraagd: jullie moeder wil jullie coute a coute van mij vervreemden !

Willen jullie dat ook ?

Lieve Lennart,

Ik weet dat jij veel verdriet hebt omdat je geen contact meer met mij hebt. Ik heb je rapportage van je speltherapie gelezen. Je moet van je moeder naar de psychiater omdat je op mij lijkt. Je moeder vind jou gek. Maar wat is er echt aan de hand ?

Wij vertonen gevoelens van verdriet en wanhoop omdat wij geen contact meer hebben met elkaar.

Deze gevoelens van verdriet heb jij ook getoond in je speltherapie bij het Riagg en Lennart, je

moet eens weten hoeveel verdriet het mij doet en ook hoe blij ik is omdat jij verdriet toonde omdat je geen contact met mij hebt. Gevoelens van verdriet en wanhoop worden door je moeder uitgelegd als gekte – je moeder kent geen gevoelens.

Lennart, volgens het Riagg ben jij een hoogbegaafde jongen en je toonde ook nog eens je emoties, je gevoelens. Lieve Lennart, ik ben blij om dit te lezen, jij lijkt echt op je vader, we horen bij elkaar.

Lieve Robbert,

Jij bent jonger, ik heb je sinds twee jaar niet meer gezien. Je begreep absoluut niet wat er aan de hand is, je vraagt of vraagt steeds naar mij, maar jullie moeder gunt jullie het contact tussen mij en jullie niet.

Jullie moeder misbruikt daarvoor het systeem van het “recht” na echtscheiding, elk beetje moeder weet dat je na een echtscheiding moet proberen het contact tussen vader en kind niet te verbreken omdat de kinderen geen part noch deel hebben aan deze scheiding. Voor kinderen bestaan geen ex ouders.

Een goede moeder weet dat en zal er alles aan doen om contact tussen vader en kind niet te verbreken. Een moeder, die haar eigenwaarde ontleent aan de macht die ze heeft om kinderen hun vader af te pakken of andersom, zal het recht misbruiken. Zulke moeders hoeven maar bij de rechtbank bezwaren in te brengen of gewenste omgangsregelingen niet na te komen en het hele systeem ondersteunt dit wangedrag. Jammer, maar waar.

Lieve jongens,

Ik heb jullie moeder ruim tienmaal hetzij via psychologen hetzij via andere professionele bemiddelaars laten weten dat ik van jullie hou. Ik heb jullie moeder enkele malen gevraagd om zonder oorlog over jullie (welke moeder haalt het in haar hoofd om de eigen vader over zijn eigen kinderen te laten procederen?) tot een fatsoenlijke omgangsregeling te komen, maar jullie moeder kiest voor de harde opstelling; jullie je eigen vader van jullie vervreemden.

Ik heb brieven van de Raad voor de Kinderbescherming dat er een omgangsregeling moet komen, ik heb de hulp ingeroepen van het Riagg om een omgangsregeling op te starten, er moet in april dit jaar via jullie school een omgangsregeling worden getroffen, maar jullie moeder weigert coute a coute.

Er is niemand die jullie helpt.

Lieve Lennart,

Jou voor gek uitmaken omdat je op mij lijkt en omdat je hoogbegaafd bent is geestelijke kindermishandeling, dat mag kennelijk. Jullie het contact met jullie eigen vader afpakken om daarvoor in de plaats een reeks vriendjes de vaderrol te laten innemen, dat mag.

Jullie bij mij weghouden onder het mom van rust, onderwijl vriendje voor vriendje jullie laten afkopen met presentjes dat mag. Jullie wijsmaken dat ik niets om jullie geef en jullie wijsmaken dat ik niets aan jullie sturen wil. Dat mag.

Jullie tegen mij als jullie vader opzetten in de hoop dat jullie je van mij afkeren, dat mag

kennelijk. Jullie bang maken voor mij in de hoop dat jullie zich van mij afkeren, dat mag kennelijk.

Maar als ik als gewone vader die veel tijd en energie heeft gestoken in jullie opvoeding, meedoe aan baby en peuter zwemmen, terwijl jullie moeder aan de kant zat of thuis bleef, ik jullie heb leren zwemmen, lezen en rekenen. Lennart ik heb jou nog leren fietsen, we gingen samen altijd naar het bos, naar je sportschool, voor je judolessen, we gingen altijd samen uit.

Ik bracht jullie naar de peuterspeelzaal, naar school, is er alle ouderavonden en onderhoudt altijd contacten met de leerkrachten. Jullie moeder heeft dit van jullie afgepakt en van mij.

Haar haat gevoelens over jullie uitstorten dat mag.

Maar als ik een omgangsregeling wil, een wet waar ik recht op heb, dan duurt het jaren en jaren voordat er iets op papier komt, waarmee het afdwingbaar is.

Het systeem benadeelt mij, omdat ik voor jullie blijf vechten omdat ik een omgangsregeling wil, moet er eerst onderzocht worden of ik daarvoor wel geschikt ben, en dat onderzoek moet plaatsvinden omdat jullie moeder de omgangsregeling niet wil zodat ze jullie daardoor hard en diep emotioneel kan treffen.

Het “ recht” zit zo eenmaal in elkaar en lieve jongens ik wil dat jullie wetend at ik daar niets aan kan veranderen. Ze kunnen het niet beter, ze weten het niet beter.

De moeder die jullie hard en diep emotioneel treffen wil en psychische kindermishandeling

uitvoert, jullie rust die jullie hard nodig hebben niet gunt, jullie je eigen vader afpakt, een moeder die tot driemaal toe het eerste jaar van een HBO opleiding niet eens behaalde, een moeder die zich niet kan inleven in jullie verdriet en echte emoties, een moeder die vanwege haar anorexia nervosa depressies met jullie geen enkele activiteit wil doen, een moeder die jou Lennart, voor gek uitmaak omdat je op mij lijkt, en moeder die geen enkele brief, kaart of presentje, geen enkele contactmogelijkheid gunt. Bij deze moeder zijn jullie.

Daar worden jullie “opgevoed”.

Deze moeder blijft tot nu toe buiten schot.

Tot nu toe heeft de rechtbank haar bezwaren serieus genomen dat schijnt de rechtbank altijd te doen, want vaders die gewoon om een omgangsregeling verzoeken met hun eigen kinderen die moet je laten onderzoeken of dat wel kan. Deze vaders moeten zich opeens bewijzen, bewijzen dat ze een brevet vangoed vaderschap kunnen halen, omdat ze een omgangsregeling met hun eigen kind willen. Al die vriendjes die je moeder in huis haalt die hoeven niet op hun geschiktheid te worden beoordeeld?

Jullie moeder zelf – die dagelijks met jullie omgaat ? – hoeft die niet op geschiktheid te worden onderzocht ? Neen, zo zit het systeem nou eenmaal in elkaar !

Het is weer bijna kerstmis, weer is er een jaar voorbij dat ik jullie niet heb gezien en jullie mij niet. Weer een jaar voorbij waarin ik jullie niet met de verjaardagen en jullie successen met

zwemmen, op school, kan feliciteren. Weer een jaar voorbij dat ik jullie geen sinterklaasfeest kan geven. Dat is alleen voor jullie moeder bestemd.

Het spijt mij jongens, dat ik jullie zo een moeder heb gegeven. Het spijt mij dat ik met haar getrouwd ben geweest, dat ik jullie zes jaar lang heb laten verzorgen voor zover ze dat doe en dat ik jullie aan haar heb toevertrouwd. Het spijt mij.

Lieve jongens, jullie blijven mijn kinderen. Jullie moeder kan voor een andere vriend zorgen die jullie naar bed brengt, jullie wil voorlezen, jullie naamsidentiteit afnemen, jullie je eigen vader afnemen, jullie van mij vervreemden.

Dat mag jullie moeder allemaal doen. Maar jullie zijn en blijven mijn kinderen waar ik van hou.

Zij mag mij en jullie voor gek uitmaken omdat wij gevoelens van verdriet en wanhoop vertonen; normale emoties van gewone hoogbegaafde gevoelige mensen.

Het tonen van gevoeligheid, van emoties is gek in de ogen van jullie moeder, en daarom Lennart moet jij ook naar het Riagg maar blijft jullie moeder buiten schot omdat zij deze emoties niet kent, die gevoeligheid niet kent, geen inzicht heeft in hoogbegaafdheid op intellectueel emotioneel gebied.

Alle mogelijkheden zijn nu uitgeput, lieve jongens er gaat weer een onderzoek komen van de rechtbank, maar er is ondertussen zoveel tijd verstreken en jullie zijn zo tegen mij opgezet en voor mij bang gemaakt door jullie moeder dat ik mij afvraag of het wel zin heeft.

Het heeft zin als jullie nog willen.

De vrijheid die jullie moeder jullie niet gunt, zal ik jullie gunnen – Lieve Lennart, hoewel je bij het Riagg aangaf dat je verdriet hebt omdat je geen contact met mij hebt, gun ik je de vrijheid om tegen mensen te zeggen dat je geen contact meer met mij hebben wil.

Voor Robbert geldt hetzelfde.

Lieve jongens, het doet mij veel pijn en verdriet, maar in twee jaar kan wat veranderen, en jullie emoties en verdriet, jullie gevoelens voor mij verdwijnen, jullie ontwikkelen zich nu onder invloed van jullie emotionele moeder met haar nieuwe vriendje en jullie kregen nooit presentjes van jullie vader, nooit eens bericht en jullie zijn bang voor mij gemaakt.

Jullie krijgen van mij de vrijheid om mij te laten weten dat je niet meer van mij houdt en geen contact op prijs stelt.

Jullie krijgen dan de vrijheid om van mij af te zien. Ik zal dan overwegen of het nog zin heeft om met deze waanzin mee te doen om te vechten voor contact met mijn eigen zonen terwijl het systeem en jullie moeder dat toch niet wil.

Weet in ieder geval kinderen dat pappa van jullie houdt en dat ik jullie niet in de steek wil laten, maar dat jullie nu bij een moeder zijn die jullie van mij vervreemden wil en geen contact tussen jullie en mij gunt en dat het daarom zo moeilijk wordt gemaakt om deze omgang voor de rechter af te dwingen.

Het is moeilijk uit te leggen jongens, dat er zulke moeders en zo een systeem bestaat. maar het bestaat en er zijn dingen die niet door de beugel kunnen maar waar zelfs de raad voor de

kinderbescherming (wat een woord) niets aan doet.

Lieve jongens, het is weer bijna kerstmis, de tweede kerst die we niet samen kunnen vieren omdat jullie moeder ons dat niet gunt.

Daar kan ik verder niets aan doen.

Ik hoop echter, dat jullie deze brief krijgen, dat er iemand is die jullie deze brief niet alleen bezorgt maar ook voorleest, opdat jullie weten dat:

- papa jullie mist en van jullie houdt
- jullie ondanks alles altijd bij papa welkom zijn
- jullie de vrijheid hebben om zelf te kiezen
- dat papa en jullie door jullie moeder gedwongen worden geen contact met elkaar te hebben
- dat het systeem van het recht haar wangedrag ondersteunt
- papa weet dat jullie daarover veel verdriet hebben
- papa veel verdriet heeft over het geen contact meer hebben met jullie
- ik jullie ondanks alles een heel fijne kerstmis wens en een gelukkig nieuwjaar

Lieve jongens, een knuffel van Pappa, dag Robbert en Lennart, hou jullie goed.

Zo, nu De claim op de fax naar bedrijven en instellingen die een fax hebben. Mijn faxapparaat doet het nog. Aansluiten, instellen. Ja, daar gaat hij. Fax na fax gaat weg en op een gegeven moment wordt ik gebeld door een bureau voor rechtshulp. Ze zullen de fax bezorgen op de school van jullie. Later het gemeentehuis. Nog later een bedrijf en de

Rabobank. Het gaat goed, zo komt er een bericht bij jullie terecht, een teken van leven. Ik hoop dat iemand De claim aan jullie voorleest en mijn gevoelens voor jullie wil overbrengen. Zo hebben we toch nog een Kerstgroet overgebracht.

Weer een lege Kerst zonder mijn kinderen. Hoe zouden ze zijn ?

Het voelt als een psychische amputatie : een woord wat een psychiater gebruikte voor de afkeuring van een vader die zijn kind niet meer mocht bezoeken van de Jeugdbescherming.

Psychische amputatie. Zo voelt het ook, er zijn twee kinderen van je geamputeerd, terwijl deze kinderen in je hart, ziel en geest nog voortleven.

De amputatie is dermate, dat de wond nooit meer heelt, de amputatie blijft. De amputatie maakt je gehandicapt, dusdanig, dat de meeste vaders die zijn kinderen niet meer kan zien, en de kinderen van gestolen zijn, niet meer kunnen werken. In de WAO terecht zijn gekomen, hun baan kwijtraken, hun huis.

Maar, als ik deze amputatie voel, dan voelen deze kleine kinderen, die toch ook?

Voelen zij niet dezelfde amputatie die door hun eigen moeder is toegebracht?

Is die amputatie niet het verliestrauma zoals kinderen die ook voelen als hun vader is gedood in een auto ongeluk? Is het verliestrauma, niet een trauma, een ernstig psychisch letsel?

Willens en wetens toegebracht door Kinderbescherming, hun eigen moeder en rechters die het verdrag rechten van het kind weigeren na te komen?

Welke Kerstgedachten zouden zij hebben? Zouden ze tevreden zijn over hun maatschappij

ontwrichtende vonnissen waarin kinderen van hun vader worden weggehouden?

Zouden ze tevreden en zelfvoldaan, zoals vele Kinderbeschermers, Kerst vieren?

Zouden ze kunnen terugkijken op een goed jaar, waarin veel kinderen weer beschermd zijn tegen de omgang met hun vader? Zouden ze tevreden en zelfvoldaan zijn over het feit dat weer

20.000 kinderen dit jaar hun vader niet meer kunnen zien? Zouden die rechters zelf wel, ach laat maar. Er zijn nu eenmaal zelfvoldane, gewetenlozen.

De vaders die het betreft laten het wel over hun kant gaan. Twintigduizend kinderen die hun vader niet mogen zien, maar zijn er vaders die daartegen protesteren? Wie staat er actief tegenop?

Maar waarschijnlijk doen ze net als ik. Op een gegeven moment laat je de woede achter. Er rest dan slechts berusting, gelatenheid. We kunnen het toch niet verhelpen. Het is een systeem, hoor ik steeds zeggen en vechten tegen een systeem is vechten tegen de bierkaai. Als Don Quichotte.

Misschien is die gelatenheid slechts de afwezigheid van woede, de woede die zo een goed wapen is tegen het verliestrauma. Nu ik berust, komt het trauma weer in volle hevigheid terug, en moet het opnieuw worden verwerkt.

Het zijn niet veel vaders die actief zijn. Maar ik kan een groepje bij elkaar krijgen.

Met een klein groepje vaders hebben we enkele malen actie gevoerd. Bij de rechtbank Amsterdam, bij scholen, in straten waar kinderen van vaders wonen. Vaders zijn full time actievoerder geworden. Ze zijn hun kinderen en baan kwijtgeraakt en houden zich – ondanks dat ze zich niet met hun kinderen mogen spelen – nog dagelijks bezig met hun kinderen.

Onze eerste actie was op verzoek van een al jarenlang alleen demonstrerende vader in Ymuiden, op de markt en bij de school van zijn kinderen. Bij de school was het even onprettig, en zijn kinderen mochten niet naar buiten komen. We werden ook niet toegelaten en konden geen discussie met de leerkrachten voeren. Helaas. Maar de vader was tevreden. Hij genoot van alle aandacht. Radio Noord Holland heeft er verslag van gemaakt en was regelmatig bij ons aanwezig. Wij liepen met zijn allen over de markt van IJmuiden en hebben stencils en pamfletten uitgedeeld maar het belangrijkste voor deze eenzame protesteerder was, dat hij nu eens een keer niet alleen liep, maar dat er vele vaders met hem mee demonstreerden. Een van die vaders is bij de school van mijn kinderen gaan staan. Een dag lang. Met een bord waarop staat: “ Kinderen hebben recht op hun vader “ Meer heeft hij niet gedaan. Alleen maar een dag lang de kinderen laten weten dat ik aan ze denk.

Ik zelf ben ook al een keer bij de school geweest. Pamfletten uitdelen aan de ouders van de kinderen die daar op school zitten. Hen daarbij de vraag gesteld hoe die ouders het zouden vinden als hun kinderen worden afgenomen. Ik overdenk deze acties nog eens. Zouden we het nog eens doen?

Nou, dat is bedreigend. Een vader die voor de school staat met een bord dat kinderen recht hebben op hun vader. En de vraag stellen naar hun inlevingsvermogen van die leerkrachten, dat kan al helemaal niet. De acties verstevigde een band tussen enkele vaders, ze voelden zich niet meer alleen staan.

Er zijn vaders bij die al jaren alleen actie voerden. En dat een beetje beu zijn, want ze trekken de kar voor duizenden andere vaders. Acties in Ymuiden, Amsterdam, Den Haag, Utrecht steeds zijn we met een flink groepje vaders die voor en met elkaar acties voerden. Die groep wordt ruim twaalf man vaste kern sterk.....zo voel je je niet alleen staan in het gemis....

Het leukste is de actie in Ymuiden. Het is voor deze fervente actievoerder de eerste maal dat er vaders bij hem zijn en met hem samenzijn. We wandelen door Ymuiden, over de markt en delen stencils uit. Daarna wandelen we naar de school van zijn kinderen en proberen met de leerkrachten in contact te komen. Het levert geen resultaat op wel komt radio Noord Holland van deze actie verslag uitbrengen en staat onze actievoerder in het centrum van de belangstelling.

Ik hoop op een groeiende groep. Er zijn toch heel veel vaders die hun kinderen niet meer kunnen zien? Maar veel vaders hebben zo weinig energie dat ze ook dit niet meer kunnen opbrengen.

En, ook deze acties hebben niet zoveel succes. Het doel: je eigen kinderen weer terugkrijgen wordt met actie niet behaald. Het frustreert.

Het maakt je machteloos. Het doet pijn je machteloos te voelen. Het hele spel gaat ook om macht. Om macht om, ja waarom eigenlijk? Waarom heeft die moeder de macht en neemt ze die kil berekenend? Ik zie het gevecht, schrijft psychiater Maas in zijn boekje, "als een man in een brandend huis." Dit boekje is heel verhelderend. Ik voel me ook als een man in een brandend huis. Klemgezet. Ik lees en citeer:

Ik ben in een gevecht verwickeld, zonder dat ik het wist. Men bleef redelijk en verstandig. Vaak zie ik mensen verbitterd met elkaar vechten. Op alle mogelijke manieren proberen ze boven te komen liggen: geen middelen, hoe afgrijselijk ook worden geschuwd, chantage, bedrog, geweld, kopen en verkopen, en weigeren van liefde, negeren, kwetsen. Het gevecht wordt van beide kanten genadeloos gevoerd, waarbij alle behoeften en verlangens van de ander wordt ontkend. Ieder loert naar de zwakke plekken van de ander, pogend te treffen waar het maar kan, niets ontziend. Ieder probeert macht te krijgen over de ander, de ander tot slaaf te maken. Beide partijen verliezen.

Macht willen hebben staat gelijk aan het ontkennen van de gelijkwaardigheid van de ander, en dus aan het ontkennen van de behoeften van de ander.

Als ik dit boekje herlees van JRM Maas, een boekje die ik al las op een van mijn eerste HBO opleidingen, herlees ik ineens wat ik vroeger toch veel in mijn opleiding heb gehad en verbaas mijzelf erover dat de huidige opleidingen kennelijk dat inzicht niet meer geven. De werkers in de huidige instanties, de raadsonderzoekers van de Kinderbescherming gaan om met macht. Ze gaan er verkeerd mee om. Ze steunen de moeder in haar spel om de macht met gemanipuleer van de kinderen. Eigenlijk is juist dat gemanipuleer, dat chanteren, en de wil om kinderen de vader af te nemen, dat is toch ziekelijk? Dat is echt ziek. Raadsonderzoekers steunen ziektebeelden van de moeders en vergewissen zich niet eens ervan of de moeder mentaal gezond is. Ze kan wel borderliner zijn, een psychiatrisch beeld waarbij hele groepen of, in ziekenhuizen, hele teams tegen elkaar worden uitgespeeld. De kinderbescherming doet daar vrolijk aan mee. Laten zich gebruiken om kinderen hun vader af te nemen.

Is dat geen psychiatrisch ziektebeeld? En op zulke instanties moet ik mij verlaten, hen moet ik vertrouwen en van hen zou ik moeten verwachten dat ze integer omgaan met mij en het belang van de kinderen hopen dat ze de deskundigheid in huis hebben om dat ook aan te kunnen. Dat ze ervan uitgaan dat de kinderen hoe dan ook recht hebben op omgang met hun vader. Dat het er niet omgaat om de vader van omgang met zijn kinderen uit te sluiten, maar

dat het erom moet gaan om de omgangsregeling een invulling te geven.

De kinderbescherming heeft in dat opzicht vreselijk gefaald en het moreel besef is niet groot bij de Kinderbescherming. Maar misschien helpt het ABJ Leiden me nu eens echt op weg naar het contact met de kinderen. Een nieuw bureau, nieuwe hoop en verwachtingen.

Het ABJ ligt aan de gracht in Leiden. Ik ga met de trein naar Leiden, loop het station uit door het centrum van de stad naar de singel waar het bureau gelegen is. Het is gevestigd in een oud grachtenpand. Ik bel aan wordt binnengelaten en moet in de wachtkamer wachten.

Het is een beetje troosteloos van binnen. Niet echt kindvriendelijk denk ik.

Ik zie wel enkele spelkamers of kamers die daarvoor moeten doorgaan. Misschien zie ik wel bekenden denk ik. Ook ik heb in Leiden gestudeerd.

Even later wordt ik opgehaald door een meisje dat zich voorstelt als psycholoog.

Er blijkt in de kamer waar het gesprek plaatsvindt nog een psycholoog te zitten. Nog een meisje, een stagiaire vermoed ik.

Erg veel wijzer word ik er niet van en zij kennelijk ook niet. Het gesprek verloopt wat stroef en zij weigeren mee te werken aan een oplossing, die moet van de rechtbank komen, zeggen ze.

Na het gesprek neem ik afscheid en ga naar huis. Ik zou ze nog wat schriftelijke informatie sturen.

Ik schrijf daarop het ABJ de volgende claim

Geachte mevrouw,

Hierdoor ontvangt u een opgave van gebeurtenissen in enige chronologische volgorde
 B. een lijstje van poging om in der minne te komen tot een oplossing.

C. rapportage van prof dr. Zeegers forensisch psychiater.

Opmerking: u vraagt mij mee te werken aan een gesprek met een psychiater. Ik raad u in dit verband aan om het dossier te lezen: drie! Psychiaters verklaren onafhankelijk van elkaar dat er geen psychiatrische stoornis is maar depressie. De belangrijkste reden voor opname in ziekenhuis Hilversum is de huisvesting, niet een stoornis.

Voorts merk ik op dat u de zaak weer eenzijdig inquisitoir benadert: in dit verband verwijs ik u naar de rapportage van mw. Dr. MWM Akkerman zaalberg van Zelst, waarin zij de vraag stelt waarom niemand zich afvraagt wat de psychiatrische toestand van de moeder is.

Ik heb voor u leugen na leugen, de modderpoel waar Ex mee gooit om zo de kinderen van mij te vervreemden op een rij gezet. Al haar uitspraken zijn te weerleggen. Al haar beweringen zijn niet bewijsbaar. Al mijn uitspraken zijn bewijsbaar.

De Raad voor de Kinderb. Gaat uit van een omgangsregeling. In augustus 1994 is er een omgangsregeling tussen de advocaten afgesproken maar in september alweer door ex ingetrokken. In augustus 1994 heeft ex een vriendje en moet haar handen vrij hebben. Nadat hij de relatie heeft verbroken krijg ik de kinderen niet meer.

Voorts constateerde mr. Plesman van de rechtbank Utrecht in april 1995 dat er geen bezwaren zijn tegen een omgangsregeling en stelde voor dat ik de kinderen op de school zou bezoeken waarna de omgangsregeling zou worden uitgebreid.

Ex werkte echter niet mee, de school ook niet.

Tijdens een vervroegde zitting in mei 1995 wordt daarom de omgangsregeling mij (de kinderen dus) ontzegd.

Naar aanleiding hiervan moet Lennart in speltherapie. Tegen deze psycholoog Jongman Zegt Lennart verdriet te hebben omdat hij geen contact meer met mij heeft.

Er wordt een zwalkbeleid uitgevoerd: dan weer wel, dan weer geen omgangsregeling. Noemt u dat goed voor de kinderen?

Dat is de manier om kinderen te teleurstellen en te vervreemden. De manier is dan om de vader de schuld te geven dat er geen omgangsregeling tot stand is gekomen (vader houdt zich niet aan de afspraken) terwijl het duidelijk zichtbaar ex is die coute a coute weigert mee te werken.

We hebben daarvan bandopnamen van telefoongesprekken met ex waarin ze zegt dat ik en de kinderen “ de pot op kunnen”

Dit zwalkbeleid komt ook terug bij andere zaken die ex aanpakt:

Driemaal verwisseld van vriendje – geeft dat rust voor de kinderen.

Driemaal een poging gedaan een HBO te volgen maar in het eerste jaar gestrand.

Driemaal gewisseld van seksuele identiteit

Driemaal gewisseld van periode waarin anorexia bulumia een rol heeft gespeeld

Ex gaat daarvoor nooit hulp zoeken bij reguliere instanties. Hulp wordt gezocht in het alternatieve circuit: chiropractie, voetzoolmassages, speciale natuurvoedingsdiëten etc.

In verband met het onderzoek en de afgesproken te volgen weg verzoek ik u mij door ondertekening van deze bevestigingen en door terugzending daarvan gezamenlijk akkoord te gaan met de opzet en tijdlijn.

Afgesproken is:

Onderzoek waarom ex zo heftig geblokkeerd is en coute a coute de kinderen van mij vervreemden wil.

Uitgangspunt van de Raad voor de kinderb. Is een omgangsregeling: opstart van deze omgangsregeling via proefcontacten te beginnen met interactie onderzoek. Interactie tussen mij en de kinderen.

U houdt hierbij rekening met:

- a. indoctrinatie van ex en het feit dat Lennart en Robbert door ex bang zijn gemaakt (de perfecte manier om kinderen te vervreemden)
- b. het feit dat ik de kinderen ruim twee jaar niet heb gezien
- c. dat de kinderen al die tijd geen levensteken hebben gehad omdat ex ook kaarten, brieven en presentjes niet aan de kinderen doorgeeft (vervreemden)

d de onnatuurlijke laboratorium situatie opstarten van de omgangsregeling in tijdlijn: Uiterlijk voor de zomervakantie geheel klaar zijn. Ook met de zittingen voor het Omshof.

Dit betekent dat in maart/april de zittingen moeten beginnen en de rapportage klaar moet zijn.

Februari: start onderzoek ex en de kinderen
Inzage in het dossier door mij in verslagen onderzoek

Commentaar en analyse
Onderzoek gesprekken met mij
Interactie onderzoek mij en de
kinderen

Maart interactie onderzoek mij en de kinderen:
proefcontacten, Opstarten omgangsregeling,
afonden onderzoek en rapportage,
Dossierinzage, aanleveren rapportage en
zittingen bij het Hof.

Ondertussen gebeurt er uiteraard helemaal
niets. Ik hoop dat dit bureau deskundig is en zal
meewerken aan de omgangsregeling.

Gewoon de concrete omgangsregeling. Zal het
goede hoop zijn? Mag ik wat van ze verwachten?
Het is onderhand wel erg lang geleden dat ik de
kinderen gezien heb en de kinderen mij. Je zou
toch wanhopig worden van zoveel ondeskundig
bureaucratisch geneuzel?

Het ambulante bureau jeugdzorg, is een
particulier bureau wat geleid wordt en bestuurd
wordt door drie pedagogen: de heer Bullens
wonende te Leiden, mevrouw Rijpstra wonende
te Oegstgeest en de heer van Vark wonende te
Leiden. Zij hebben die stichting opgericht en zich
daardoor van werk verzekerd, want ze zijn niet
alleen bestuurder, maar ook werknemer van
diezelfde stichting die ze besturen. Bullens is
voorzitter van de stichting en ook directeur van
het bureau. De stichting heeft tot doel het doen
van multi disciplinair onderzoek van jongeren
ten behoeve van justitiële instanties. Van deze
instanties ontvangen zij geld voor het verrichten
van de opdrachten. Van onafhankelijk onderzoek
is derhalve helemaal geen sprake.

De beschikkingen van de rechtbanken, de brieven van de kindbescherming, allemaal hebben ze het over het belang van het kind. Wat is dat toch het belang van het kind? En wordt dit begrip niet te pas en te onpas gebruikt en misbruikt om dingen te motiveren die eigenlijk niet door de beugel kunnen en het daglicht niet kunnen verdragen?

Al die gedachten schieten door mijn gepijnigde hersenen terwijl ik een postpakket voor de kinderen maak. Ik heb wat leesboeken, een horloge voor de oudste en wat andere spullen gekocht die ik via de school van hen aan ze wil laten overdragen. Het moet via de school, want eerdere pakketjes voor de kinderen waren door de moeder geweigerd. Ook pakketjes die via advocaten nota bene werden verstuurd voor hun verjaardag. Dus ik moet het via de school proberen. Het pakket verstuur ik per aangetekende post. Het wordt inderdaad in ontvangst genomen. Dat zie ik aan het aan mij teruggezonden reçu. Of de kinderen het echt hebben ontvangen is maar de vraag.

Tegen Bullens is later klachten ingediend wegens vooroordelen tegen vaders die alle gegrond zijn verklaard. De vader die deze klachten instuurde heeft op alle punten gelijk gekregen. Bullens kreeg van de Rechtbank opdracht om een bepaald onderzoek te doen waarvan de uitkomst van te voren al vast stond: geen omgangsregeling.

Het belang van het kind is zowel een open norm als een containerbegrip. Open normen inde rechtspraak zijn heel gevaarlijk, ze geven de rechter de gelegenheid tot eigen beleid en invulling van die norm. Uiteindelijk blijkt dan de Hoge Raad in diverse situaties de knoop te moeten doorhakken en geeft de Hoge Raad aan hoe een bepaalde norm moet worden geïnterpreteerd.

Het belang van het kind wordt door de Hoge Raad geformuleerd als rust, reinheid en regelmaat, met de nadruk op rust. Rust voor de moeder zou rust betekenen

voor het kind en dat zou de spanningen verminderen zodat de kinderen in rust zich kunnen ontwikkelen.

Rust betekent in de optiek van de Hoge Raad jurisprudentie: geen omgangsregeling.

Want omgangsregelingen veroorzaken spanningen bij de moeder die zijn weerslag heeft op de kinderen. (Zie Visinescu arrest) en daarom moeten de kinderen hun vader worden afgepakt.

Wat de Hoge Raad niet doet, is zien of willen zien, of de spanningen juist expres door de moeder worden veroorzaakt, zodat ze daarmee de kinderen hun vader kan afnemen, de Hoge Raad ziet niet in dat hoe labieler de vrouw is en eigenlijk de kinderen geen rust kan bezorgen, de vader en de kinderen geen kans hebben op een

omgangsregeling, want haar labiliteit wordt het criterium voor de rust die zij nodig heeft. Een goede rechter zou dit misbruik van recht noemen.

Maar kijken ze echt naar het belang van het kind?

Dit, wat de hoge Raad en veel rechters doen is korte termijn denken zonder rekening te houden van de psychische gevolgen van het niet treffen van een omgangsregeling op de lange termijn.

Ook de kinderbescherming is aardig behept met dit korte termijn denken. Maar van de jurisprudentie van de Hoge Raad mag ik toch wel meer verwachten?

Onderzoekers als Wallersteyn en Kelly van het children of divorce project, maar ook vele andere Nederlandse kinderpsychiaters en pedagogen hebben gewezen op de nadelige effecten van het niet treffen van de omgangsregeling op de lange termijn. Dat is de pedagogische ofwel psychologische invalshoek die aangeeft dat omgang tussen vader en kind noodzakelijk blijft.

Op basis hiervan is er een Verdrag rechten van het Kind gesloten die kinderen garandeert dat na echtscheiding hun vader niet kwijtraken en recht hebben op voortzetting van gezinsleven met de vader.

Als de staat dat garandeert, en haar pedagogische vorming wil behouden, dan dient de rechtspraak of de wetgeving niet te komen met open normen. Dan moeten de rechters gebonden worden aan normen die geen "beleidsvrijheid" toelaten zodat iedereen weet waar hij/ zij aan toe is.

Het komt neer op een verplichte omgangsregeling na echtscheiding en strafbaarstelling (op grond van geestelijke mishandeling en bevordering verliestrauma) als een ouder niet meewerkt, op welke wijze dan ook, aan de omgangsregeling. Alleen dat is het belang van het kind. Op korte termijn worden de kinderen niet in een enorm verliestrauma gedompeld en voor de lange termijn zijn juist daardoor ook geen negatieve psychische ontwikkelingen te verwachten zoals acting outgedrag in de puberteit of adolescentieperiode.

De rechter en de kinderbescherming dienen zich dus niet meer bezig te houden met de vraag of er een omgangsregeling moet komen, maar uitsluitend met de vraag: hoe de omgangsregeling concreet helder en duidelijk wordt uitgevoerd, zodat de afspraken en nakoming daarvan controleerbaar zijn.

Er kunnen uitzonderingen zijn, maar dan is de Kinderbescherming tijdens het huwelijk allang een keer ingeschakeld geweest, is er al sprake van ondertoezichtstelling en dergelijke maatregelen.

Als die maatregelen er tijdens een echtscheiding niet zijn, dan kan de omgangsregeling zonder meer verplicht worden gesteld. Dan pas creëert men rust, reinheid en regelmaat, want de omgangsregeling zal regelmatig moeten worden uitgevoerd. Vaders en kinderen geef je daardoor de zekerheid dat aan hun behoefte, om elkaar te blijven zien, zal worden tegemoetgekomen. Nu moet ik maar afwachten hoe de grollen van ex en rechtspraak zich ontwikkelen. Ik word wanhopig

van de grillen van de rechter. Je raakt er gefrustreerd van.

Je weet ook niet hoe je het aan derden moet uitleggen. Als advocaten en soms ook rechters niet eens op de hoogte zijn van de relevante jurisprudentie en ontwikkelingen, hoe moet je derden dan uitleggen dat je ontouderd bent maar dat dit geheel onterecht is? Ontoudering is gebaseerd op de wetgeving zelf en is het automatische gevolg van de echtscheiding. Een ouder krijgt het gezag en de ander, de niet verzorgende ouder wordt ontouderd en heeft niets meer, is kinderloos gemaakt.

Dan mag hij de omgangsregeling vragen. Daartoe moet hij een verzoek indienen bij de rechtbank en tijdens die procedure die jarenlang slepend wordt gehouden krijg je de kinderen niet te zien.

De moeder die de omgangsregeling wil frustreren hoeft maar met modder te gooien en jij krijgt de kinderen niet te zien. De moeder verhevig het conflict en geeft jou de schuld daarvan. Ondertussen raak je als vader in een depressie en een verliestrauma en zie, ook dat is weer een reden om de omgangsregeling niet op te starten. Dan haalt de rechtbank het arrest van de Hoge Raad uit de kast waarin staat dat rust tussen de ex echtelieden de voorwaarde is voor het welslagen van de omgangsregeling en dat de vader de moeder die rust moet gunnen. Ja, denk ik dan, dat wil die vader beste, als hij maar in alle rust zijn kinderen krijgt te zien. Op dat criterium rust stuiten veel omgangsregelingen af, juist omdat de moeder steeds weer olie op het vuur gooit en juist daardoor het conflict laat escaleren. Overigens doen de rechters en de

Raad Kinderbescherming daar nu juist hevig aan mee en strooien net zoveel met modder als maar mogelijk is. De situatie wordt er daardoor niet beter op en de methode waarop de Kinderbescherming denkt de kinderen hun vader af te moeten nemen is een zeer kwalijke methodiek.

Steeds weer wordt de verantwoordelijkheid bij de niet verzorgende ouder gelegd, terwijl het de verzorgende gezagsouder is die verantwoordelijk moet zijn voor het welslagen van de omgangsregeling. Maar deze vrouwen beschouwen hun kinderen als bezit en de kinderen zijn veelal te klein om in te zien dat ze door de moeder worden gemanipuleerd en door hun moeder het plezier van de omgang met hun vader wordt ontnomen. Ze zijn veelal nog te klein om te beseffen dat ze door de moeder tegen hun eigen vader worden opgezet en dat de vader door de moeder wordt zwartgemaakt.

Ook de financiële situatie wordt er tijdens zo een depressie en verliestrauma niet beter op.

Voor het verkrijgen van een omgangsregeling die via de rechter moet worden verwezenlijkt krijgen de vaders geen bijzondere bijstand is het beleid van alle gemeenten, ook hierin is rechtsongelijkheid, want vrouwen die hun alimentatie via de rechter opeisen krijgen voor de financiering van de eigen bijdragen wel bijzondere bijstand.

Ook dit heb ik aan de bestuursrechter voorgelegd, en gewonnen. De rechter kende mij achteraf alle bijzondere bijstand toe waar ik recht op heb. De gemeente moet mij enkele duizenden guldens betalen. Maar echt riant

wordt mijn situatie niet. Het collegegeld voor mijn rechtenstudie is duurder geworden en slokt een flink deel van mijn huishoudgeld op. Bovendien moet ik de schulden ontstaan doordat ik mijn free lance praktijk moest stoppen gaan aflossen en staat regelmatig de deurwaarder daarvoor op de stoep.

Ook staat daar ineens de postbode. Met mijn postpakket. Het pakket is door de schoolleerkrachten niet aan de kinderen gegeven, maar aan de moeder en die heeft het weer teruggestuurd.

Het pakket bewaar ik in het berghok. Ik wilde de kinderen laten zien dat ik aan ze denk maar zelfs dat is door de moeder onmogelijk gemaakt en daarin wordt ze gesteund door onze ‘rechtspraak”